

lægningsvirksomhed og anlægsdispositioner ikke må stride imod direktivet. Efter bestemmelsen i kommuneplanlovens § 14, stk. 2, kan amtsrådene, henholdsvis hovedstadsrådet bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage ændringer i en kommuneplan, for at planen kan bringes i overensstemmelse med en senere godkendt regionplan eller senere truffne beslutninger efter lands- og regionplanlovens § 4.

Endelig giver den foreslåede bestemmelse hovedstadsrådet adgang til på baggrund af et direktiv at benytte §§ 13 og 14 i hovedstadsregionplanloven, som under bestemte forudsætninger giver rådet mulighed for pålæg til og kompetenceoverførsel fra en kommune.

Den i stk. 3 foreslåede bestemmelse giver mulighed for at fritage for udarbejdelse af lokalplan og kommuneplantillæg. Det kan efter de gældende bestemmelser i nogle tilfælde være nødvendigt at anvende kommuneplanlovens § 29, hvorefter miljøministeren i tilslutning til et landsplandirektiv kan pålægge en kommunalbestyrelse at tilvejebringe en lokalplan med et nærmere angivet indhold eller selv at tilvejebringe en lokalplan.

I få tilfælde kan landsplandirektiver imidlertid være så konkrete, at den lokalplan, der eventuelt skal tilvejebringes, ikke ved yderligere planlægningsovervejelser kan ændre placeringen af det af direktivet omfattede anlæg eller lignende. Hvis der heller ikke er behov for en lokalplan til regulering af anlæggets omgivelser, foreslås det, at det pågældende bygge- eller anlægsarbejde kan iværksættes umiddelbart på grundlag af landsplandirektivet uden lokalplan og zonelovstilladelse m.v. I sådanne tilfælde er det tilstrækkeligt, at kommuneplanen om nødvendigt ajourføres ved først givne lejlighed.

Landsplandirektiver af denne konkrete karakter bliver typisk – selv om de er hastende – forhandlet med såvel amtsråd som kommunalbestyrelse. Offentligheden vil derfor gennem den lokale omtale af forhandlingerne være orienteret og have mulighed for at reagere på forslaget forud for ministerens beslutning om udsendelse af et direktiv.

Forslaget begrænser formelt kommunens lokalplanret og dermed også borgernes adgang til at fremsætte indsigelser og ændringsforslag til et lokalplanforslag. Men forslaget går reelt ikke videre end den gældende bestemmelse § 29 i lov om kommuneplanlægning, hvorefter ministeren med baggrund i et landsplandirektiv kan pålægge kommunalbestyrelsen at tilvejebringe en lokalplan med et nærmere angivet indhold.

Til nr. 2

Der foreligger nu godkendte regionplaner for alle amtskommuner. Der foreslås derfor en redaktionel ændring af bestemmelsen, således at det fastsættes, at der skal »foreligge« en regionplan for hver amtskommune.

Det foreslås samtidig, at det fastsættes i loven, at regionplanens tidshorizont er 12 år. Det vil sige, at tidshorizonten ved tilvejebringelsen skal være 12 år.

Til nr. 3

Den foreslåede ændrede affattelse svarer til den foreslåede affattelse af miljøbeskyttelseslovens § 61 e, jfr. bemærkningerne til § 1, nr. 7.

Til nr. 4

Planlægning af anvendelsen og beskyttelsen af vandressourcerne varetages gennem amtsrådenes vandindvindingsplanlægning efter vandforsyningsloven. De dele af denne planlægning, der har konsekvenser for arealanvendelse og lokalisering, skal indgå i regionplanlægningen, jfr. miljøministerens cirkulære af 25. februar 1980 om vandindvindings- og vandforsyningsplanlægning. Det har imidlertid ikke hidtil direkte fremgået af lands- og regionplanlovene, at regionplanerne skal indeholde retningslinjer herfor. Beskyttelsen af vandressourcerne indgår i øvrigt også i den regionplanmæssige behandling af vandkvaliteten og af beliggenheden af virksomhed m.v., hvortil der stilles særlige beliggenhedskrav, jfr. lands- og regionplanlovens § 7, stk. 1, nr. 4 og 9, og hovedstadsregionplanlovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 10.

Til nr. 5

Efter lands- og regionplanlovens § 7, stk. 1, nr. 10, skal regionplanen indeholde retningslinjer for »byfornyelsen i eksisterende bysamfund, herunder en rækkefølge for byfornyelsen«. Bestemmelsen blev optaget i loven ved lov nr. 301 af 9. juni 1982 i forbindelse med gennemførelsen af lov om byfornyelse og boligforbedring.

I miljøministeriets cirkulære af 19. maj 1984 er det fastlagt, hvorledes byfornyelsen foreløbig skal behandles i region- og kommuneplanlægningen. Det fremgår heraf, at der i redegørelserne til de første normaltillæg til regionplanerne skal optages en sammenfatning og vurdering af byfornyelsesproblemerne i regionen. Byfornyelsen skal endvidere behandles i kommuneplanlægningen. Den nærmere vurdering af, hvilke retningslinjer der skal være indeholdt i regionplanerne på længere sigt, afventer erfaringerne fra dette planlægningsarbejde.